

אלוף פיקוד הצפון

אביגדור בן גל (ימין)

מסר את דרום

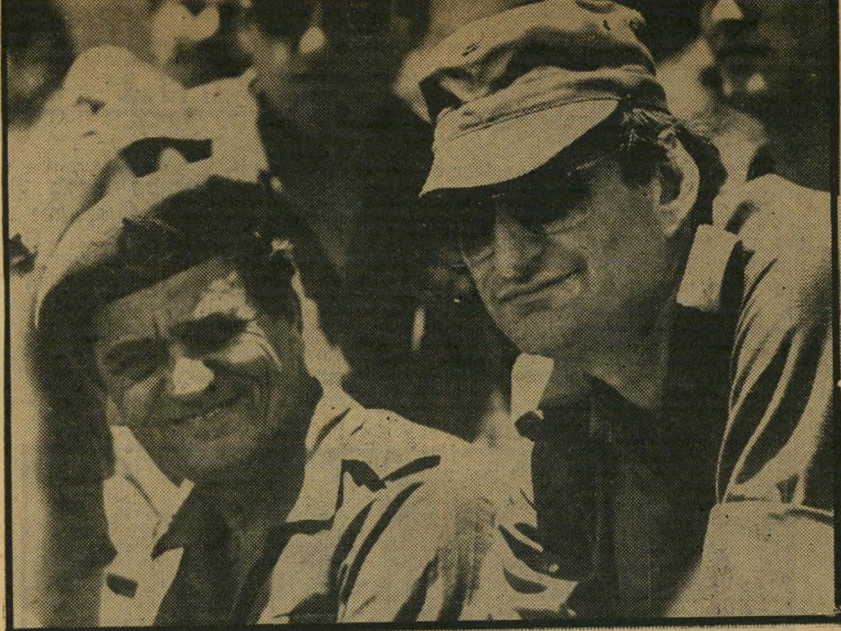
לבנון לידי רביסרן

סעד חדאד (נומאל')

- ומאותו הרגע

התחילו הצרות

הבלתי נמנעות

ההרפתקה

ה'אומללה

א לוף פיקוד הצפון, אביגדור ("יא נוש") בן גל, לחץ את ידו של רביסרן סעד חדאד, מפקד הצבא הפרטי הנוצרי בדרום לבנון. התמונה היתה סימלית. היא הזכירה עשרות תמונות דומות של מעמדים דומים בעולם. גנרל אמריקאי לוחץ את ידו של מפקד דרום-ויאטנאמי. גנרלים בריטיים, צרפתיים, ספרדיים, פורטוגליים, דרום-אפריקאיים לוחצים ידיהם של מפקדים מקומיים במדים סטנדרטיים.

בהרפתקה הלבנונית שדה, הציטרפה ישראל למועדון המעצמות. היא לומדת עתה, בדרך הקשה, את הקחים שלמדו אחרים לפנייה. הדרך של ההתערבות בארצות זרות זרועה מוקשים.

שלושה שלבים

ה התערבות הישראלית בדרום לבנון דומה מאד להרפתקה שהפכה כבר קלאסית: ההתערבות האמריקאית ב"ההרפתקה היא עברה שלושה שלבים. החוזרים עתה בדייקנות רבה בדרום לבנון:

- ההסלמה.
- הוויאטנאמיזציה.
- האסון.

השבוע נסתיים בדרום לבנון השלב הראשון, והחל השלב השני. השלב הראשון התחיל כפי שמתחילה בדרך כלל הרפתקה כזאת: בשקט. אנשי אש"ף ישבו על גבול ישראל ופעלו נגדה. באותו איזור שוכנים כפרים נוצריים, המתנגדים לאש"ף מטעמים שאין להם קשר לישראל, אלא למערכות הדרום-לבנוניות. כימעט מאליו צץ הרעיון: מדוע לא לחמש את הנוצרים האלה, כדי שהם ירחיקו את כוחות אש"ף? ויאטנאם היתה רחוקה מארצות-הברית, והיה צורך לשלוח לשם "יועצים". מצבה הגיאוגרפי של ישראל היה נוח יותר. היא פשוט פתחה את "הגדר הטובה" ציידה וחמישה קבוצה קטנה של צעירים נוצריים, שהפכו במהרה לכוח סדיר-למחצה. בהדרגה נוצרו ה"מובלעות".

ההמשך היה קלאסי. ה"מובלעות" הפכו מטרה לכוחות השמאל הלבנוני ואש"ף. בי גבור עליהן הלחץ. היה צורך להגדיל שוב ושוב את התמיכה הישראלית בנשק. החל התהליך של "שאיבה פנימית".

צה"ד "נשאב" לתוך לבנון, כשם שהצבא האמריקאי נשאב לתוך ויאטנאם.

בסופו של דבר לא היה מנוס מהתערבות ישירה ומאסיבית. האמריקאים שלחו חצי מיליון חיילים לוויאטנאם. אף כי לא היתה להם כל כוונה כזאת מלכתחילה, כאשר התחילו בהרפתקה. ישראל ערכה מיבצע מילחמתי בקנה-מידה גדול וכבשה את כל דרום-לבנון.

התוצאה, בשני המיקרים: קטל

צה"ל מוסר את השטח לחייליו של חדאד

באונקוסיה המקומית, הריסת כפי רים, בריחת המוני פליטים.

BY PROXY

ב שיא ההתערבות בא המיפנה בארצות-הברית הוא בא ביגלל התקוממות דעת-הקהל האמריקאית. שמאסה בהרפתקה. בישראל אין דעת-קהל עצמאית. המיפנה בא מבחוק: ההחלטה המתירה של מועצת-הביטחון של האו"ם, ביוזמת ארצות-הברית. צה"ל נצטווה לצאת מיד מדרום-לבנון.

התשובה האמריקאית לאתגר זה היתה ה"וויאטנאמיזציה" של המילחמה. פירושה הסיסמה: ציוד הצבא הדרום ויאטנאמי בכמויות כבירות של נשק, חיזוק השילטון הדרום-ויאטנאמי בכמויות כבירות של דולרים. נאמר כי בתנאים אלה יוכלו הכוחות המקומיים להחזיק מעמד גם כלי התערבות אמריקאית ישירה. המילחמה תתנהל "BY PROXY" ("באמצעות באי-כוח").

ישראל הלכה באותה דרך קלאסית. היא הסכימה לצאת מדרום לבנון, לפי צו האו"ם, אך מסרה את השטח לכוחות הנוצריים המקומיים, אחרי שאזה קיבלו חיזוק מאסיבי מירי ישראל.

בוויאטנאם זה נכשל. ברגע שהכוחות הוויאטנאמיים נאלצו לסמוך על עצמם, הם התמוטטו. המפקדים המקומיים היו מסוכסכים בינם לבין עצמם ומושחחים, השילטון המקומי היה כושל, הכסף נגנב והנשק הופקר. בהעדר האמריקאים, ירד המוראל פלאים. תחת לחץ האוייב, התמוטטו סה החזית. מובלעות הדרום נכבשו בון אחר זה. עד שאחרוני הנתמכים של ארצות-הברית נהרגו, נכנעו או ברחו.

בדרום-לבנון התחיל השלב השני הישוע. רביסרן חדאד הכתיב תנאים ל"אוי"ם. הסכים לכניסת הכוחות הבינלאומיים לשיטתו רק בתנאים חמורים. הוא פרש את שילטונו על הדרום, הכולל כפרים מוסלמיים-שיעיים רבים. קומץ לוחי מיו גדל למדרים שנעו. סתיאורים שונים, בין 600 ו-2000.

לכאורה נוצר מצב אידיאלי לישראל. צה"ל לא היה עוד מעורב במישורין, ישראל צייתה להחלטות האו"ם. אך למעשה היה כד ריבים לבנון כידי כוח הממזא את שקי חות ישראל, הסר למרותה והפועל עליפי הנחיותיה.

אך ברגע שצה"ל יצא, החלה ישראל (המשך בעמוד 24)